

Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna iulie 2018

Domeniul	Decizii CJUE
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauza C-626/16, Comisia/Slovia:</u> Prin neadoptarea tuturor măsurilor pe care le presupune executarea Hotărârii din 25 aprilie 2013, Comisia/Slovia (C-331/11), Republica Slovacă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE.</p> <p>În cazul în care neîndeplinirea obligațiilor persistă la data pronunțării hotărârii, Curtea a obligat Republica Slovacă la plata către Comisia Europeană a unei penalități cu titlu cominatoriu în valoare de 5.000 de euro pe zi de întârziere în aplicarea măsurilor necesare pentru a se conforma hotărârii în cauza C-331/11, începând de la data pronunțării prezentei hotărâri și până la executarea completă a hotărârii în cauza C-331/11. Curtea a obligat Republica Slovacă la plata către Comisia Europeană a unei sume forfetare de 1 000 000 de euro.</p> <p><u>Cauza C-164/17, Edel Grace:</u> Articolul 6 din Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un proiect este destinat să fie realizat pe un sit desemnat pentru protecția și conservarea speciilor, a cărui suprafață, aptă să asigure nevoile unei specii protejate, fluctuează de-a lungul timpului, iar un asemenea proiect va avea ca efect faptul că, temporar sau definitiv, anumite părți ale acestui sit nu vor mai fi de natură să ofere un habitat adecvat speciei respective, împrejurarea că acest proiect cuprinde măsuri care urmăresc să garanteze, după ce va fi fost efectuată o evaluare adecvată a efectelor proiectului respectiv și pe durata proiectului menționat, că partea din situl respectiv care poate oferi în mod concret un habitat adecvat nu va fi redusă și va putea fi chiar extinsă nu poate fi luată în considerare în vederea evaluării ce urmează a fi efectuată în temeiul alineatului (3) al acestui articol și care urmărește să asigure că proiectul în cauză nu va avea efecte negative asupra integrității sitului în cauză, însă intră, eventual, în domeniul de aplicare al alineatului (4) al acestui articol.</p>
<p>Apropierea legislațiilor</p>	<p><u>Cauza C-14/17, VAR Srl:</u> Articolul 34 alineatul (8) din Directiva 2004/17/CE de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale trebuie interpretat în sensul că, atunci când cerințele tehnice care figurează în documentele contractului se referă la o marcă, la o origine sau la o producție determinată, entitatea contractantă trebuie să impună ca ofertantul, chiar în cadrul ofertei sale, să facă dovada echivalenței produselor pe care le propune în raport cu cele definite în cerințele tehnice menționate.</p> <p><u>Cauza C-192/17, COBRA SpA:</u> Articolul 12 alineatul (1) al doilea</p>

paragraf din Directiva 1999/5/CE privind echipamentele hertziene și echipamentele terminale de telecomunicații și recunoașterea reciprocă a conformității acestora, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 596/2009, trebuie interpretat în sensul că fabricantul unui echipament hertzian, în cazul în care aplică procedura prevăzută la al doilea paragraf din anexa III la această directivă și folosește standarde armonizate pentru a defini seriile de testări prevăzute la acest paragraf, nu are obligația de a se adresa unui organism notificat astfel cum este menționat la articolul 11 alineatul (1) din aceeași directivă și, în consecință, nu are obligația de a adăuga la marcajul „CE” numărul de identificare a acestui organism.

Articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/5/CE, modificată, trebuie interpretat în sensul că fabricantul unui echipament hertzian, care a aplicat procedura menționată în anexa III la această directivă prin recurgerea la standardele armonizate care prevăd seriile de testări radio esențiale care trebuie efectuate, nu este obligat să adauge la marcajul „CE” numărul de identificare a unui organism notificat pe care l-a consultat în mod voluntar fără a avea această obligație pentru a confirma lista seriilor de testări radio esențiale conținute în respectivele standarde armonizate.

Cauza C-129/17, Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd: Articolul 5 din Directiva 2008/95/CE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci și articolul 9 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 privind marca Uniunii Europene trebuie să fie interpretate în sensul că titularul unei mărci se poate opune eliminării de către un terț, fără consimțământul său, a tuturor semnelor identice cu această marcă și aplicării altor semne pe produse plasate în regim de antrepozit vamal precum în cauza principală, cu scopul de a le importa sau de a le introduce pe piață în Spațiul Economic European (SEE), unde nu au fost comercializate niciodată.

Cauza C-121/17, Teva UK Ltd: Articolul 3 litera (a) din Regulamentul nr. 469/2009 privind certificatul suplimentar de protecție pentru medicamente trebuie interpretat în sensul că un produs compus din mai multe principii active care au un efect combinat este „protejat de un brevet de bază în vigoare”, în sensul acestei dispoziții, în cazul în care combinația de principii active care îl compun, chiar dacă nu este menționată în mod explicit în revendicările brevetului de bază, este vizată în mod necesar și specific în aceste revendicări. În acest sens, din punctul de vedere al unei persoane specializate în domeniu și în temeiul stadiului tehnicii la data de depunere sau de prioritate a brevetului de bază:

- combinația acestor principii active trebuie să intre în mod necesar sub incidența invenției acoperite de acest brevet, în lumina descrierii și a desenelor acestuia, și
- fiecare dintre principiile active menționate trebuie să fie identificabil în mod specific, în lumina ansamblului elementelor divulgate de brevetul

respectiv.

Cauza C-25/17, Tietosuojaaltuutettu: Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, citit în lumina articolului 10 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că colectarea de date cu caracter personal efectuată de membrii unei comunități religioase în cadrul unei activități de predicare din casă în casă și prelucrarea ulterioară a acestor date nu constituie nici prelucrare de date cu caracter personal efectuată în scopul exercitării unor activități prevăzute la articolul 3 alineatul (2) prima liniuță din această directivă, nici prelucrare de date cu caracter personal efectuată de persoane fizice în scopul exercitării unei activități exclusiv personale sau domestice, în sensul articolului 3 alineatul (2) a doua liniuță din directiva menționată.

Articolul 2 litera (c) din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că noțiunea „sistem de evidență”, prevăzută de această dispoziție, acoperă o serie de date cu caracter personal colectate în cadrul unei activități de predicare din casă în casă, care include numele și adresele, precum și alte informații referitoare la persoanele abordate, din moment ce aceste date sunt structurate potrivit unor criterii determinate care permit în practică recuperarea lor cu ușurință în scopul unei utilizări ulterioare. Pentru ca o astfel de serie de date să intre în sfera acestei noțiuni, nu este necesar ca ea să cuprindă fișe, liste specifice sau alte sisteme de căutare.

Articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46, citit în lumina articolului 10 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, trebuie interpretat în sensul că permite ca o comunitate religioasă să fie considerată operator, împreună cu membrii săi predicatori, în ceea ce privește prelucrarea unor date cu caracter personal efectuată de aceștia din urmă în cadrul unei activități de predicare din casă în casă organizate, coordonate și încurajate de această comunitate, fără să fie necesar ca respectiva comunitate să aibă acces la date și fără să fie necesar să se fi stabilit că ea a dat membrilor săi orientări scrise sau instrucțiuni referitoare la o astfel de prelucrare.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-339/17, Verein für lauterer Wettbewerb: Articolul 4 și articolul 14 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1007/2011 privind denumirile fibrelor textile și etichetarea corespunzătoare și marcarea compoziției fibroase a produselor textile și de abrogare a Directivei 73/44/CEE și a Directivelor 96/73/CE și 2008/121/CE, coroborate cu considerentul (10) al acestui regulament trebuie interpretate în sensul că impun o obligație generală privind etichetarea sau marcarea în vederea indicării compoziției fibroase a tuturor produselor textile, inclusiv a produselor textile astfel cum sunt definite la articolul 7 din regulamentul respectiv.

Articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1007/2011 trebuie

	<p>interpretat în sensul că nu impune utilizarea pe eticheta sau pe marcajul unui produs textil pur a uneia dintre cele trei mențiuni prevăzute la acest articol, și anume „100 %”, „pure” sau „integrale”. Atunci când sunt utilizate aceste mențiuni, ele pot fi utilizate în combinație.</p> <p>Articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1007/2011 trebuie interpretat în sensul că obligația de a indica, pe etichetă sau pe marcaj, denumirea și procentul din greutate al tuturor fibrelor care compun produsul textil în discuție nu se aplică în cazul unui produs textil pur.</p> <p><u>Cauza C-632/16, Dyson Ltd:</u> Articolul 7 din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 trebuie interpretat în sensul că nu constituie o „omisiune înșelătoare”, în sensul acestei dispoziții, faptul de a nu furniza consumatorului informații privind condițiile de testare care au condus la clasificarea energetică indicată pe eticheta referitoare la clasa energetică a aspiratoarelor, al cărei model figurează în anexa II la Regulamentul delegat (UE) nr. 665/2013 al Comisiei din 3 mai 2013 de completare a Directivei 2010/30/UE în ceea ce privește etichetarea energetică a aspiratoarelor.</p> <p>Regulamentul delegat nr. 665/2013, interpretat în lumina articolului 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2010/30/UE privind indicarea, prin etichetare și informații standard despre produs, a consumului de energie și de alte resurse al produselor cu impact energetic, trebuie interpretat în sensul că se opune afișării, altundeva decât pe eticheta referitoare la clasa energetică a aspiratoarelor, al cărei model figurează în anexa II la Regulamentul delegat nr. 665/2013, a unor etichete sau simboluri care reiau informațiile menționate pe eticheta energetică respectivă, dacă, prin această afișare, există probabilitatea inducerii în eroare a utilizatorilor finali sau a creării de confuzii în rândul acestora în ceea ce privește consumul de energie al aspiratorului comercializat cu amănuntul în cauză în timpul utilizării acestuia, aspect a cărui verificare îi revine instanței de trimitere, având în vedere ansamblul elementelor relevante și percepția utilizatorului final mediu, care este suficient de bine informat și de atent, ținând seama de factori sociali, culturali și lingvistici.</p>
<p>Fiscalitate</p>	<p><u>Cauza C-140/17, Szeł Krajowej Administracji Skarbowej:</u> Articolele 167, 168 și 184 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, precum și principiul neutralității taxei pe valoarea adăugată (TVA) nu se opun ca un organism de drept public să beneficieze de un drept de regularizare a deducerilor TVA-ului achitat pentru un bun imobil achiziționat ca bun de capital într-o situație, precum cea în discuție în litigiul principal, în care, la data dobândirii acestui bun, pe de o parte, acesta din urmă putea, prin natura sa, să fie utilizat atât pentru activități taxabile, cât și pentru activități netaxabile, dar a fost</p>

utilizat, într-o primă etapă, pentru activități netaxabile și, pe de altă parte, acest organism public nu declarase în mod expres intenția de a utiliza bunul menționat pentru o activitate taxabilă, dar nici nu exclusese utilizarea sa într-un asemenea scop, în măsura în care rezultă dintr-o examinare a ansamblului împrejurărilor de fapt, care trebuie efectuată de instanța națională, că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 168 din Directiva TVA, potrivit căreia persoana impozabilă trebuie să fi acționat în calitatea sa de persoană impozabilă atunci când a efectuat această achiziție.

Cauza C-103/17, Messer France: Articolul 18 alineatul (10) al doilea paragraf din Directiva 2003/96/CE privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității trebuie să fie interpretat în sensul că, până la 1 ianuarie 2009, respectarea ratelor minime de impozitare stabilite de această directivă constituia, dintre normele privind impozitarea electricității prevăzute de dreptul Uniunii, singura obligație care se impunea Republicii Franceze.

Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12/CEE privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse trebuie să fie interpretat în sensul că introducerea unei alte taxe indirecte pe electricitate nu este condiționată de punerea în aplicare a unei accize armonizate și că, întrucât o taxă precum cea în discuție în litigiul principal nu constituie o astfel de acciză, conformitatea acesteia cu Directivele 92/12 și 2003/96 trebuie să fie apreciată în raport cu condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 referitoare la existența altor taxe indirecte în scopuri specifice.

Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 trebuie să fie interpretat în sensul că o taxă precum cea în cauză în litigiul principal poate fi calificată drept „altă taxă indirectă”, având în vedere obiectivul său de mediu care vizează finanțarea costurilor suplimentare legate de obligația de achiziționare a energiei verzi, cu excluderea obiectivelor de coeziune teritorială și socială precum egalizarea tarifară geografică și reducerea prețului electricității pentru gospodăriile aflate într-o situație precară și a obiectivelor sale pur administrative, în special finanțarea costurilor inerente funcționării administrative a autorităților sau a instituțiilor publice precum Mediatorul național în domeniul energiei și Casa de Economii și Consemnațiuni, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere a respectării normelor de impozitare aplicabile accizelor.

Contribuabilii în cauză pot solicita o rambursare parțială a unei taxe precum cea în discuție în litigiul principal, proporțional cu partea din veniturile obținute din această taxă afectată unor scopuri nespecifice, cu condiția ca taxa să nu fi fost repercutată de acești contribuabili asupra propriilor lor clienți, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Cauza C-5/17, Comisiaers for Her Majesty's Revenue and Customs:

Articolul 135 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că scutirea de taxa pe valoarea adăugată care este prevăzută pentru operațiunile privind plățile și viramentele nu se aplică unei prestări de servicii, precum cea în discuție în litigiul principal, care constă în solicitarea adresată de persoana impozabilă instituțiilor financiare interesate, pe de o parte, ca o sumă de bani să fie transferată din contul bancar al unui pacient în contul bancar al persoanei impozabile în temeiul unui mandat de debitare directă și, pe de altă parte, ca această sumă, după deducerea remunerației datorate persoanei impozabile respective, să fie transferată din contul bancar al acesteia din urmă către contul bancar al medicului stomatolog și, respectiv, al asigurătorului pacientului respectiv.

Cauza C-28/17, NN A/S: Articolul 49 TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei legislații naționale potrivit căreia societățile rezidente ale unui grup nu sunt autorizate să deducă din rezultatul lor integrat pierderile înregistrate de un sediu permanent rezident al unei filiale nerezidente a acestui grup decât în cazul în care normele aplicabile în statul membru în care are sediul această filială nu permit deducerea respectivelor pierderi din rezultatul acesteia din urmă, atunci când aplicarea acestei legislații este combinată cu cea a unei convenții de prevenire a dublei impunerii care autorizează, în acest din urmă stat membru, deducerea din impozitul pe venit datorat de filială a unui quantum care corespunde impozitului pe venit achitat, în statul membru pe teritoriul căruia este situat acest sediu permanent, pentru activitatea acestuia.

Cu toate acestea, articolul 49 TFUE se opune unei asemenea legislații dacă aplicarea acesteia are ca efect să priveze grupul menționat de orice posibilitate efectivă de deducere a pierderilor menționate din rezultatul său integrat, deși o imputare a acelorași pierderi asupra rezultatului filialei menționate este imposibilă în statul membru pe teritoriul căruia este stabilită aceasta, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Cauza C-544/16, Marcandi Ltd.: Articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că emiterea de „credite” precum cele în discuție în cauza principală, care permit clienților unui operator să liciteze în vânzările la licitație organizate de acesta, constituie o prestare de servicii cu titlu oneros, a cărei contrapartidă este reprezentată de suma plătită în schimbul „creditelor” menționate.

Articolul 73 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele din cauza principală, valoarea „creditelor” utilizate pentru a licita nu este cuprinsă în contrapartida percepută de persoana impozabilă în schimbul livrărilor de bunuri pe care le efectuează în beneficiul utilizatorilor care au câștigat o licitație organizată de aceasta sau al celor care au cumpărat prin intermediul funcțiilor „cumpără acum”

sau „reducere cumulată”.

Atunci când interpretează dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii și ale dreptului național, instanțele unui stat membru care constată că aceeași operațiune face, în alt stat membru, obiectul unui tratament diferit în scopuri de taxă pe valoarea adăugată au posibilitatea sau chiar obligația de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară, după cum deciziile lor sunt sau nu sunt susceptibile să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale potrivit dreptului intern.

Cauza C-320/17, Marle Participations SARL: Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că închirierea unui imobil de către o societate holding filialei sale constituie o „imixtiune în administrarea” acesteia din urmă, care trebuie să fie considerată o activitate economică, în sensul articolului 9 alineatul (1) din această directivă, care dă dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) aferente cheltuielilor suportate de societate în scopul achiziționării de participații în această filială, cu condiția ca această prestare de servicii să aibă caracter permanent, să fie efectuată cu titlu oneros și să fie impozitată, ceea ce implică faptul ca această închiriere să nu fie scutită, și să existe o legătură directă între serviciul furnizat de prestator și contravaloarea primită de beneficiar. Cheltuielile legate de achiziționarea de participații în filialele sale suportate de o societate holding care se implică în administrarea acestora închiriindu-le un imobil și care, astfel, desfășoară o activitate economică trebuie considerate ca făcând parte din cheltuielile sale generale, iar TVA-ul achitat pentru aceste cheltuieli trebuie, în principiu, să poată fi dedus integral.

Cheltuielile legate de achiziționarea de participații în filialele sale suportate de o societate holding care nu se implică decât în administrarea unora dintre acestea și care, în schimb, cu privire la celelalte nu desfășoară nicio activitate economică trebuie considerate ca făcând parte numai parțial din cheltuielile generale ale acestei societăți, astfel încât TVA-ul achitat pentru aceste cheltuieli nu poate fi dedus decât proporțional cu cele care sunt inerente activității economice, potrivit criteriilor de repartizare definite de statele membre, care, în exercitarea acestei puteri, trebuie să țină seama de finalitatea și de economia directivei menționate și, în acest context, să prevadă un mod de calcul care să reflecte în mod obiectiv partea reală a cheltuielilor în amonte imputată activității economice și activității neeconomice, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.

Cauza C-154/17, SIA E LATS: Articolul 311 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie să fie interpretat în sensul că noțiunea „bunuri *second-hand*” nu acoperă bunurile uzate care conțin metale prețioase sau pietre prețioase dacă aceste bunuri nu mai sunt apte să îndeplinească funcționalitatea lor inițială și nu au păstrat decât funcționalitățile inerente

	<p>acestor metale și acestor pietre, aspect pe care trebuie să îl aprecieze instanța națională ținând cont de toate circumstanțele obiective pertinente ale fiecărui caz în speță.</p> <p><u>Cauza C-553/16, TTL EOOD:</u> Articolul 56 TFUE se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, în cadrul căreia plata de venituri de către o societate rezidentă către o societate stabilită într-un alt stat membru este, în principiu, supusă unei rețineri la sursă, în lipsa unei dispoziții contrare prevăzute în convenția privind evitarea dublei impuneri încheiată între aceste două state membre, dacă această reglementare impune societății rezidente care nu prelevează și nici nu plătește această reținere fiscalului primului stat membru să plătească dobânzi de întârziere nerecuperabile pentru perioada cuprinsă între expirarea termenului de plată a impozitului pe venit și data la care societatea nerezidentă dovedește că sunt îndeplinite condițiile care permit aplicarea convenției privind evitarea dublei impuneri, deși, în conformitate cu această convenție, societatea nerezidentă nu datorează niciun impozit în primul stat membru sau cuantumul acestuia este mai redus decât cel datorat în mod normal în temeiul dreptului fiscal al statului membru menționat.</p>
<p>Libera circulație a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-707/17, Pinzaru și Cirstinoiu:</u> Articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 octombrie 2005 privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal care, pentru a sancționa o încălcare a obligației de declarare prevăzute la articolul 3 din acest regulament, impune, pe de o parte, o măsură a confiscării în favoarea statului a sumei nedeclarate și, pe de altă parte, o sancțiune privativa de libertate care poate fi de până la șase ani sau o amendă stabilită la dublul sumei care face obiectul încălcării.</p> <p><u>Cauza C-107/17, Aviabaltika UAB:</u> Articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2002/47/CE privind contractele de garanție financiară, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/44/CE, trebuie interpretat în sensul că impune statelor membre să adopte o reglementare care să permită beneficiarului unei garanții constituite în temeiul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate să își recupereze creanța, născută din neexecutarea obligațiilor financiare garantate, asupra acestei garanții, în cazul în care cauza care determină executarea garanției apare după deschiderea unei proceduri de insolvență față de acesta.</p> <p>Articolul 4 alineatele (1) și (5) din Directiva 2002/47, astfel cum a fost modificată, nu impune beneficiarului unei garanții constituite în temeiul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate o obligație de a-și recupera creanța, născută din neexecutarea obligațiilor financiare garantate prin acest contract, mai întâi asupra acestei garanții.</p>

<p>Libera circulație a persoanelor</p>	<p><u>Cauza C-89/17, Banger:</u> Articolul 21 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că impune statului membru al cărui resortisant este un cetățean al Uniunii să faciliteze acordarea unei autorizații de ședere partenerului neînregistrat, resortisant al unui stat terț și cu care acest cetățean al Uniunii are o relație durabilă, atestată corespunzător, atunci când cetățeanul Uniunii menționat, după ce și-a exercitat dreptul la liberă circulație pentru a lucra într-un al doilea stat membru, în conformitate cu condițiile prevăzute de Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE, se întoarce împreună cu partenerul său în statul membru al cărui resortisant este pentru a locui pe teritoriul acestuia.</p> <p>Articolul 21 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o decizie de a refuza acordarea unei autorizații de ședere partenerului neînregistrat, resortisant al unui stat terț, al unui cetățean al Uniunii care, după ce și-a exercitat dreptul la liberă circulație pentru a lucra într-un al doilea stat membru, în conformitate cu condițiile prevăzute de Directiva 2004/38, se întoarce împreună cu partenerul său în statul membru al cărui resortisant este pentru a locui pe teritoriul acestuia, trebuie să fie întemeiată pe o examinare amănunțită a situației personale a solicitantului și trebuie să fie motivată.</p> <p>Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2004/38 trebuie interpretat în sensul că resortisanții statelor terțe vizați la această dispoziție trebuie să dispună de o cale de atac pentru a contesta o decizie privind refuzul acordării unei autorizații de ședere adoptate în privința lor, în urma exercitării căreia instanța națională trebuie să poată verifica dacă decizia privind refuzul se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă și dacă garanțiile procedurale au fost respectate. Printre aceste garanții figurează obligația autorităților naționale competente de a efectua o examinare amănunțită a situației personale a solicitantului și de a motiva orice refuz de intrare sau de ședere.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-88/17, Zurich:</u> Articolul 5 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unui contract privind transportul unei mărfi între state membre în mai multe etape, cu escale, și cu ajutorul diferitor moduri de transport, atât locul de expediție, cât și locul de livrare a mărfii constituie locuri de prestare a serviciului de transport, în sensul acestei dispoziții.</p> <p><u>Cauza C-27/17, AB flyLAL-Lithuanian Airlines:</u> Articolul 5 punctul 3</p>

	<p>din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie să fie interpretat în sensul că, în cadrul unei acțiuni în repararea unui prejudiciu cauzat de comportamente anticoncurențiale, „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă” vizează, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în special locul materializării unui câștig nerealizat care constă într-o pierdere de vânzări, adică locul pieței afectate de comportamentele menționate în cadrul căreia victima pretinde că a suferit aceste pierderi.</p> <p>Articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie să fie interpretat în sensul că, în cadrul unei acțiuni în repararea unui prejudiciu cauzat de comportamente anticoncurențiale, noțiunea „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă” poate fi înțeleasă ca fiind fie locul încheierii unui acord anticoncurențial contrar articolului 101 TFUE, fie locul în care au fost oferite și aplicate prețurile de ruinare, dacă aceste practici întruneau elementele constitutive ale unei încălcări în temeiul articolului 102 TFUE.</p> <p>Articolul 5 punctul 5 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie să fie interpretat în sensul că noțiunea „conestați[e] privind exploatarea unei sucursale” acoperă acțiunea care vizează despăgubirea pentru un pretins prejudiciu cauzat de un abuz de poziție dominantă care constă în aplicarea unor prețuri de ruinare, atunci când o sucursală a întreprinderii care deține poziția dominantă a participat în mod efectiv și semnificativ la această practică abuzivă.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-338/17, Guigo c. Fond «Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite»:</u> Directiva 2008/94/CE privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum articolul 4 alineatul 1 din Legea privind protecția creanțelor lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului, care nu garantează creanțele salariale ale lucrătorilor salariați al căror raport de muncă a încetat cu mai mult de trei luni înainte de transcrierea în registrul comerțului a hotărârii privind deschiderea procedurii de reorganizare judiciară care îl vizează pe angajatorul lor.</p> <p><u>Cauza C-96/17, Vernaza Ayovi:</u> Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale potrivit căreia, în cazul în care concedierea disciplinară a unui lucrător permanent în serviciul unei administrații publice este declarată abuzivă, lucrătorul în cauză este în mod obligatoriu reintegrat, în timp ce, în aceeași ipoteză, un lucrător temporar sau un lucrător temporar pe durată nedeterminată care îndeplinește aceleași sarcini precum acest lucrător permanent poate să nu fie reintegrat și să primească în schimb o</p>

	<p>indemnizație.</p> <p><u>Cauza C-679/16, A:</u> Articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 988/2009, trebuie interpretat în sensul că o prestație cum este asistența personală în discuție în litigiul principal, care constă în special în suportarea costurilor pe care le implică activitățile cotidiene ale unei persoane cu handicap grav, în scopul de a-i permite acesteia din urmă, inactivă din punct de vedere economic, să urmeze studii superioare, nu intră sub incidența noțiunii „prestație de boală”, în sensul acestei dispoziții, și este, prin urmare, exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament.</p> <p>Articolele 20 și 21 TFUE se opun ca unui rezident cu handicap grav al unui stat membru să i se refuze, de către administrația orașului său de reședință, o prestație precum asistența personală în discuție în litigiul principal, pentru motivul că are reședința în alt stat membru pentru a urma acolo studii superioare.</p> <p><u>Cauza C-60/17, Somoza Hermo:</u> Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretat în sensul că această directivă se aplică într-o situație în care un comitent a reziliat contractul de prestare de servicii de supraveghere a unei incinte încheiat cu o întreprindere și a încheiat, în vederea executării acestei prestări, un nou contract cu o altă întreprindere care preia, în temeiul unei convenții colective, o parte esențială, în ceea ce privește numărul și competențele, a efectivelor pe care prima întreprindere le aloca executării prestării respective, cu condiția ca operațiunea să fie însoțită de transferul unei entități economice între cele două întreprinderi vizate.</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauza C-532/17, Wirth și alții:</u> Noțiunea „operator efectiv de transport aerian” în sensul Regulamentului (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, în special al articolului 2 litera (b) din acesta, trebuie interpretată în sensul că nu acoperă operatorul de transport aerian care închiriază altui operator de transport aerian o aeronavă cu echipaj în cadrul unui contract de închiriere de tip aeronavă cu echipaj („wet lease”), dar nu poartă răspunderea operațională pentru zboruri, nici chiar atunci când confirmarea rezervării unui loc pe un anumit zbor eliberată pasagerilor menționează că acest zbor este efectuat de acest prim operator de transport.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-629/16, CX:</u> Dispozițiile Acordului de instituire a unei asocieri</p>

între Comunitatea Economică Europeană și Turcia semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963, ale Protocolului adițional semnat la 23 noiembrie 1970 la Bruxelles, care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele Comunității prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972, și ale Deciziei nr. 1/95 a Consiliului de asociere CE-Turcia din 22 decembrie 1995 privind punerea în aplicare a etapei finale a uniunii vamale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia întreprinderile de transport rutier de mărfuri cu sediul în Turcia nu pot efectua un asemenea transport către acest stat membru sau pe teritoriul acestuia decât dacă dispun de documente de identificare eliberate în limitele unui contingent stabilit pentru acest tip de transport în temeiul acordului bilateral încheiat între statul membru menționat și Republica Turcia sau, dacă li s-a eliberat un permis în temeiul unui interes public major, cu condiția ca această reglementare să nu conțină o nouă restricție privind libera prestare a serviciilor, în sensul articolului 41 alineatul (1) din protocolul adițional menționat, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-15/17, Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp: Articolul 220 alineatul (6) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării (Montego Bay, 1982) și articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35/CE privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni, inclusiv sancțiuni penale, pentru infracțiunile de poluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123/CE trebuie să fie interpretate în sensul că expresia „probe obiective clare”, în sensul acestor dispoziții, se referă nu numai la săvârșirea unei încălcări, ci și la dovada consecințelor acestei încălcări.

Expresia „litoralului sau intereselor conexe”, care figurează la articolul 220 alineatul (6) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării și la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123, trebuie să fie interpretată în sensul că, în principiu, are aceeași semnificație ca expresia „zona de coastă sau [...] interesele conexe”, prevăzută la articolul I alineatul (1) și la articolul II alineatul (4) din Convenția internațională privind intervenția în largul mării în cazurile de accidente însoțite de poluarea cu petrol, încheiată la Bruxelles la 29 noiembrie 1969, acest articol 220 alineatul (6) aplicându-se de asemenea resurselor neregenerabile ale mării teritoriale ale statului de coastă și oricăror resurse ale zonei economice exclusive a acestuia.

Articolul 220 alineatul (6) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării și articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123, trebuie să fie

interpretate în sensul că resursele mării teritoriale sau ale zonei economice exclusive a unui stat de coastă, în sensul acestor dispoziții, vizează speciile exploatare, dar și speciile vii asociate cu speciile exploatare sau dependente de acestea, cum ar fi speciile de animale și de plante cu care se hrănesc speciile exploatare.

Nu trebuie, în principiu, să se țină seama de noțiunea „poluare gravă”, prevăzută la articolul 220 alineatul (5) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, cu ocazia aplicării articolului 220 alineatul (6) din această convenție și a articolului 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123, și în special cu ocazia aprecierii consecințelor unei încălcări, astfel cum sunt definite în dispozițiile respective.

Pentru a se aprecia consecințele unei încălcări, astfel cum sunt definite la articolul 220 alineatul (6) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării și la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123, trebuie să se ia în considerare toate indiciile care permit să se demonstreze că a fost cauzat sau riscă să fie cauzat un prejudiciu bunurilor și intereselor conexe ale statului de coastă, precum și să se evalueze gravitatea prejudiciului cauzat sau care riscă să fie cauzat acestor bunuri sau acestor interese, ținându-se seama printre altele:

- de caracterul cumulativ al atingerii aduse mai multor sau chiar tuturor acestor bunuri și tuturor acestor interese conexe, precum și de diferențele de vulnerabilitate a statului de coastă în ceea ce privește atingerile aduse diverselor bunuri și interese conexe;

- de consecințele negative previzibile ale deversărilor asupra bunurilor și a intereselor conexe menționate nu numai pe baza dovezilor științifice disponibile, ci și pe baza naturii substanței sau a substanțelor nocive pe care le conțin deversările în discuție, precum și a volumului, a sensului, a vitezei și a duratei de propagare a deversărilor menționate.

Caracteristicile geografice și ecologice speciale și vulnerabilitatea zonei Mării Baltice influențează condițiile de aplicare a articolului 220 alineatul (6) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării și a articolului 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123, în ceea ce privește definirea și calificarea încălcării, precum și – însă în mod neautomat – în ceea ce privește aprecierea întinderii prejudiciului pe care l-a cauzat această încălcare bunurilor și intereselor conexe ale statului de coastă.

Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2005/35, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123, trebuie să fie interpretat în sensul că nu permite statelor membre să impună măsuri mai stricte, conforme cu dreptul internațional, decât cele enunțate la articolul 7 alineatul (2) din această directivă atunci când acesta este aplicabil, statele de coastă fiind însă abilitate să ia alte măsuri echivalente cu cele prevăzute la articolul 220 alineatul (6) menționat.

**Politica agricolă
comună**

Cauza C-239/17, Teglggaard: Articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2019/93, (CE) nr. 1452/2001, (CE) nr. 1453/2001, (CE) nr. 1454/2001, (CE) nr. 1868/94, (CE) nr. 1251/1999, (CE) nr. 1254/1999, (CE) nr. 1673/2000, (CEE) nr. 2358/71 și (CE) nr. 2529/2001, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1782/2003, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 146/2008, și articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1290/2005, (CE) nr. 247/2006 și (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului nr. 1782/2003, trebuie interpretate în sensul că reducerile plăților directe din cauza nerespectării normelor privind ecocondiționalitatea trebuie să fie calculate pe baza plăților efectuate sau care trebuiau să fie efectuate pentru anul în cursul căruia a survenit această nerespectare.

Articolul 66 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 796/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 de stabilire a normelor de aplicare a eco-condiționării, a modulării și a sistemului integrat de gestionare și control, prevăzute de Regulamentul nr. 1782/2003, și articolul 70 alineatul (8) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1122/2009 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 73/2009 în ceea ce privește ecocondiționalitatea, modularea și sistemul integrat de administrare și control în cadrul schemelor de ajutor direct pentru agricultori prevăzute de regulamentul respectiv, precum și de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în ceea ce privește ecocondiționalitatea în cadrul schemei de ajutor prevăzute pentru sectorul vitivinicol, trebuie interpretate în sensul că reducerile plăților directe astfel calculate sunt imputate asupra plăților încasate sau care urmează să fie încasate pentru anul calendaristic în cursul căruia este constatată nerespectarea normelor privind ecocondiționalitatea. Reglementarea Uniunii aplicabilă pentru calcularea reducerii plăților directe în cazul în care un agricultor nu a respectat normele privind ecocondiționalitatea în cursul anilor 2007-2008, însă această nerespectare nu a fost constatată decât în cursul anului 2011, este articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1782/2003 pentru anul 2007 și primele trei luni ale anului 2008, și articolul 6 alineatul (1) din acest regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 146/2008, pentru perioada cuprinsă între lunile aprilie și decembrie 2008.

Cauza C-528/16, Confédération paysanne: Articolul 2 punctul 2 din Directiva 2001/18/CE privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic și de abrogare a Directivei 90/220/CEE trebuie interpretat în sensul că organismele obținute prin intermediul unor tehnici/metode de mutagenză constituie organisme modificate genetic în

	<p>sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/18 coroborat cu punctul 1 din anexa I B la această directivă și în lumina considerentului (17) al acesteia trebuie interpretat în sensul că nu sunt excluse din domeniul de aplicare al directivei menționate decât organismele obținute prin intermediul unor tehnici de mutageneză care au fost utilizate în mod convențional într-un număr de aplicații și a căror siguranță a fost dovedită cu mult timp în urmă.</p> <p>Articolul 4 alineatul (4) din Directiva 2002/53/CE a Consiliului din 13 iunie 2002 privind Catalogul comun al soiurilor de plante agricole, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1829/2003, trebuie interpretat în sensul că sunt scutite de obligațiile pe care această dispoziție le prevede soiurile modificate genetic obținute prin intermediul unor tehnici / metode de mutageneză care au fost utilizate în mod convențional într-un număr de aplicații și a căror siguranță a fost dovedită cu mult timp în urmă.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/18 coroborat cu punctul 1 din anexa I B la aceasta, în măsura în care exclude din domeniul de aplicare al acestei directive organismele obținute prin intermediul unor tehnici / metode de mutageneză care au fost utilizate în mod convențional într-un număr de aplicații și a căror siguranță a fost dovedită cu mult timp în urmă, trebuie interpretat în sensul că nu are ca efect privarea statelor membre de posibilitatea de a supune asemenea organisme, cu respectarea dreptului Uniunii, în special a normelor privind libera circulație a mărfurilor prevăzute la articolele 34-36 TFUE, obligațiilor prevăzute de directiva menționată sau altor obligații.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-540/16, Spika UAB:</u> Articolul 16 alineatul (6) și articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1954/2003 și (CE) nr. 1224/2009 și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2371/2002 și (CE) nr. 639/2004 și a Deciziei 2004/585/CE, precum și articolele 16 și 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații a unui stat membru prin care acesta adoptă o metodă de alocare a posibilităților de pescuit care, deși se bazează pe un criteriu transparent și obiectiv de alocare, se poate afla la originea unui tratament inegal între operatorii care dispun de nave de pescuit care arborează pavilionul său, în măsura în care metoda menționată urmărește unul sau mai multe interese generale recunoscute de Uniune și respectă principiul proporționalității.</p>
<p>Spațiul de libertate, securitate și justiție</p>	<p><u>Cauza C-585/16, Serin Alheto:</u> Articolul 12 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru</p>

refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, coroborat cu articolul 10 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, trebuie interpretat în sensul că prelucrarea unei cereri de protecție internațională depuse de o persoană înregistrată la Agenția Organizației Națiunilor Unite de Ajutorare și Lucrări pentru Refugiații Palestinieni din Orientul Apropiat (UNRWA) necesită examinarea aspectului dacă această persoană beneficiază de protecție sau de asistență efectivă acordată de acest organism, cu condiția ca această cerere să nu fi fost înlăturată în prealabil pe baza unui motiv de inadmisibilitate sau pe baza unei cauze de excludere, alta decât cea prevăzută la articolul 12 alineatul (1) litera (a) prima teză din Directiva 2011/95.

Articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate și articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95 trebuie interpretate în sensul că: se opun unei reglementări naționale care nu prevede sau care transpune incorect cauza de încetare a aplicării cauzei de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat pe care o conțin; au efect direct, și pot fi aplicate chiar dacă solicitantul protecției internaționale nu s-a referit în mod expres la acestea.

Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că instanța de fond dintr-un stat membru sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii referitoare la o cerere de protecție internațională este ținută să examineze atât elementele de fapt și de drept, precum aplicabilitatea articolului 12 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/95 la situația solicitantului, de care organismul care a luat această decizie a ținut sau ar fi putut să țină seama, cât și pe cele care au survenit după adoptarea deciziei menționate.

Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că cerința unei examinări depline și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept poate purta și asupra motivelor de inadmisibilitate ale cererii de protecție internațională prevăzute la articolul 33 alineatul (2) din această directivă, atunci când dreptul național permite acest lucru, și că, în cazul în care instanța sesizată cu calea de atac are în vedere să examineze un motiv de inadmisibilitate care nu a fost examinat de autoritatea decizională, ea trebuie să procedeze la audierea solicitantului pentru a permite acestuia să își prezinte în persoană, într-o limbă pe care o cunoaște, opinia privind aplicarea motivului menționat la situația sa personală.

Articolul 35 primul paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 trebuie

interpretat în sensul că o persoană înregistrată la Agenția Organizației Națiunilor Unite de Ajutorare și Lucrări pentru Refugiații Palestinieni din Orientul Apropiat (UNRWA), dacă beneficiază de protecție sau de asistență efectivă din partea acestui organism într-o țară terță care nu corespunde teritoriului în care își are reședința obișnuită, dar care face parte din zona de operațiuni a organismului menționat, trebuie considerată ca beneficiind de o protecție suficientă în această țară terță, în sensul acestei dispoziții, atunci când aceasta: se angajează să readmită persoana interesată după ce aceasta a părăsit teritoriul său pentru a solicita protecție internațională în Uniunea Europeană, și recunoaște protecția sau asistența UNRWA menționată și aderă la principiul nereturnării, permițând astfel persoanei interesate să stea în siguranță pe teritoriul său, în condiții de viață demne și atât timp cât riscurile suportate în teritoriul reședinței obișnuite fac necesar acest lucru.

Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că nu instituie norme de procedură comune în ceea ce privește competența pentru adoptarea unei noi decizii referitoare la o cerere de protecție internațională după anularea de către instanța sesizată cu calea de atac a deciziei inițiale luate cu privire la această cerere. Totuși, necesitatea de a asigura un efect util articolului 46 alineatul (3) din această directivă și de a garanta o cale de atac efectivă în conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale impune ca, în caz de trimitere a dosarului la organismul cvasijudiciar sau administrativ prevăzut la articolul 2 litera (f) din directiva menționată, o nouă decizie să fie adoptată într-un termen scurt și să fie conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea care a pronunțat anularea.

Cauza C-404/17, A: Articolul 31 alineatul (8) litera (b) din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale coroborat cu articolul 32 alineatul (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că nu permite să se considere că o cerere de protecție internațională este vădit nefondată într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care, pe de o parte, reiese din informațiile cu privire la țara de origine a solicitantului că îi poate fi asigurată o protecție acceptabilă în această țară și, pe de altă parte, acest solicitant a furnizat informații insuficiente pentru a justifica acordarea unei protecții internaționale, atunci când statul membru în care a fost depusă cererea nu a adoptat norme de punere în aplicare a conceptului de țară de origine sigură.

Cauza C-220/18 PPU, ML: Eventuala examinare, înainte de executarea unui mandat european de arestare, a condițiilor de detenție în statul membru de emitere trebuie să se limiteze la penitenciarele în care se preconizează în mod concret că va fi deținută persoana în cauză.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-216/18 PPU, LM: Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale dispune de elemente, precum cele care figurează într-o propunere motivată a Comisiei Europene, adoptată în temeiul articolului 7 alineatul (1) TUE, care tind să demonstreze existența unui risc real de încălcare a dreptului fundamental la un proces echitabil garantat de articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate în ceea ce privește independența puterii judecătorești din statul membru emitent, autoritatea menționată trebuie să verifice, în mod concret și precis, dacă, având în vedere situația individuală a persoanei respective, precum și natura infracțiunii pentru care aceasta este urmărită și contextul factual care se află la baza mandatului european de arestare, și ținând seama de informațiile furnizate de statul membru emitent, în aplicarea articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată, există motive serioase și temeinice de a crede că persoana menționată va fi expusă unui astfel de risc în cazul predării către acest din urmă stat.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-268/17, AY: Articolul 1 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că autoritatea judiciară a statului membru de executare este ținută să adopte o decizie în privința oricărui mandat european de arestare care îi este transmis, chiar și atunci când, în acest stat membru, s-a statuat deja cu privire la un mandat european de arestare anterior privind aceeași persoană și referitor la aceleași fapte, însă al doilea mandat european de arestare nu a fost emis decât ca urmare a punerii sub acuzare, în statul membru emitent, a persoanei căutate.

Articolul 3 punctul 2 și articolul 4 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretate în sensul că o decizie a Ministerului Public, precum cea a Biroului central de anchete maghiar în discuție în litigiul principal, prin care s-a pus capăt unei anchete începute față de un autor necunoscut, în cursul căreia persoana care face obiectul unui mandat european de arestare nu a fost ascultată decât în calitate de martor, fără ca o urmărire penală să fi fost efectuată împotriva acestei persoane și fără ca decizia menționată să fi fost luată față de aceasta, nu poate fi invocată în vederea refuzării executării acestui mandat european de arestare în temeiul uneia sau al

celeilalte dintre aceste dispoziții.

Cauza C-390/16, Lada: Decizia-cadru 2008/675/JAI a Consiliului din 24 iulie 2008 privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal, examinată în lumina articolului 82 TFUE, trebuie interpretată în sensul că se opune ca luarea în considerare într-un stat membru, cu ocazia unui nou proces penal desfășurat împotriva unei persoane, a unei hotărâri de condamnare penală definitive pronunțate anterior de o instanță dintr-un alt stat membru împotriva aceleiași persoane, pentru fapte diferite, să fie supusă unei proceduri speciale de recunoaștere prealabilă, precum cea în discuție în litigiul principal, de către instanțele acestui prim stat membru.

Cauza C-213/17, X: Articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie interpretat în sensul că statul membru în care s-a prezentat o nouă cerere de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia atunci când acest stat membru nu a depus o cerere de reprimire în termenele stabilite la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament, în condițiile în care, pe de o parte, un alt stat membru era responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională prezentate anterior și, pe de altă parte, calea de atac exercitată împotriva respingerii uneia dintre aceste cereri era pendinte, în fața unei instanțe din acest din urmă stat membru, la expirarea acestor termene.

Articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că depunerea de către un stat membru a unei cereri de reprimire a unui resortisant al unei țări terțe care se află fără permis de ședere pe teritoriul său nu impune acestui stat membru să suspende examinarea unei căi de atac exercitate împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior, iar apoi să pună capăt acestei examinări în caz de acceptare a acestei cereri de către statul membru solicitat.

Articolul 24 alineatul (5) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, un stat membru care depune o cerere de reprimire în temeiul articolului 24 din acest regulament, după expirarea, în statul membru solicitat, a termenelor prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat, nu este obligat să informeze autoritățile din acest ultim stat membru că o cale de atac exercitată împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior este pendinte în fața unei instanțe a statului membru solicitant.

Articolul 17 alineatul (1) și articolul 24 din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în

	litigiul principal la data deciziei de transfer, în care un solicitant de protecție internațională a fost predat de un prim stat membru unui al doilea stat membru în temeiul unui mandat european de arestare și se află pe teritoriul acestuia din urmă fără să fi prezentat acolo o nouă cerere de protecție internațională, acest al doilea stat membru poate cere reprimirea acestui solicitant primului stat membru și nu este obligat să decidă să examineze cererea prezentată de acesta.
Concurență	<u>Cauza T-419/14, The Goldman Sachs Group, Inc. și alții/Comisia:</u> Tribunalul a confirmat amenzi de 300 de milioane de euro pe care Comisia le-a impus principalilor producători europeni și asiatici de cabluri de înaltă tensiune pentru asocierea lor într-o înțelegere mondială. Posibilitatea persoanei în cauză să conteste condițiile de detenție în statul membru de emisie nu este suficientă pentru a înlătura existența unui risc real de tratament inuman. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu .
Răspundere necontractuală	<u>Cauza T-680/13, Chrysostomides/Consiliul, cauza T-786/14, Bourdouvali/Consiliul:</u> Tribunalul a respins cererile de indemnizații ale mai multor particulari și societăți comerciale în legătură cu restructurarea sectorului bancar cipriot, întrucât nu a fost îndeplinită condiția ilegalității comportamentului reproșat Uniunii Europene. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu .
Ajutoare de stat	<u>Cauza T-356/15, Austria/Comisia:</u> Tribunalul UE a respins acțiunea Austriei și a confirmat Decizia Comisiei Europene nr. 2015/658 privind măsura de ajutor SA. 34947 (2013/C) (ex 2013/N) pe care Regatul Unit preconizează să o pună în executare în vederea susținerii unității C din centrala nucleară de la Hinkley Point (JO 2015, L 109, p. 44). <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu .
Tarifal vamal comun	<u>Cauza C-445/17, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli:</u> Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 927/2012, trebuie interpretată în sensul că autovehiculele funerare precum cele în discuție în litigiul principal trebuie să fie clasificate la poziția 8703 din această Nomenclatură combinată. <u>Cauzele conexe C-397/17 și C-398/17, Profit Europe:</u> Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1001/2013, trebuie interpretată în sensul că accesoriile de țevărie turnate din fontă cu grafit nodular trebuie clasificate la subpoziția 7307 19 90 din aceasta.

--	--